

РЕШЕНИЕ

№ 390

гр. Пазарджик, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Димитър Чардаков

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
като разгледа докладваното от Димитър Чардаков Гражданско дело №
20215220103665 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното: Предявени са кумулативно
съединени иски по чл.71, ал.1, т.1 и т.2 ЗЗДискр.

Ищецът Н. Н. А, ЕГН *****, адрес: Затвора в гр.Пазарджик,
твърди, че в периода 14.04.2014г. – 31.07.2020г. е бил подложен на
дискриминация от администрацията на Затвора в гр.Пазарджик, където
изтърпява наказание „доживотен затвор“. Поддържа, че е третиран по-
неблагоприятно от лишените от свобода в затвора в гр.Стара Загора, в чиито
килии електричеството и кабелната телевизия не се прекъсват през цялото
денонощие, и дори е третиран по-неблагоприятно от тези в затвора в
гр.София, където през лятото подаването на електричество и кабелна
телевизия се удължава от 08.00ч. до 02.00ч. Твърди, че за разлика от тях, през
зимата в неговата килия има електричество и кабелната телевизия само от
8.00ч. до 22.00ч., а през лятото електричеството се спира от 06.00ч. до
08.00ч., за да се удължи подаването му от 22.00ч. до 24.00ч., на през тези
допълнителни два часа няма кабелна телевизия. Поддържа, че това
ограничава възможността да следи обществено-политическия живот и
спортните предавания.

На следващо място ищецът твърди, че в периода 01.09.2014г. –

04.09.2020г. е третиран по-неблагоприятно от лишения от свобода в Затвора в гр.Стара Загора М.Г.Х., на когото е предоставено правото по чл.90, ал.4 ЗИНЗС да изпраща кореспонденция за сметка на затвора, ако тъй като няма средства. Поддържа, че за разлика от М Х, на него тази привилегия му е отказана, а жалбите му до началника на затвора в гр.Пазарджик по този повод били оставени без уважение.

Ищецът твърди още, че тези действия на администрацията на затвора в гр.Пазарджик, която е подчинена на ответника ГД „ИН“ – София, представляват проява на дискриминационно отношение към него, основано на личното му положение. Исква от съда да постанови решение, с което да установи нарушенията, както и да осъди ответника да преустанови тяхното извършване, да възстанови положението преди тях и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения.

Ответникът ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София, бул. „Ген. Н. Столетов“ №21, твърди, че иска за второто нарушение е недопустим поради формирана сила на пресъдено нещо, тъй като по същия въпрос е постановено влязло в сила решение по гр.д. №3841/2018г. на РС – Пазарджик. По същество намира исковите за неоснователни при твърдение, че ищецът е третиран по описания от него начин не поради дискриминационно отношение, а в съответствие с вътрешните правила на затвора и понеже не отговаря на условията по чл.90, ал.4 ЗИНЗС, които му дават право да изпраща кореспонденция за сметка на затвора. Поддържа, че по време на изтърпяване на наказанието ищецът се е разпоредили безвъзмездно със свое имущество в полза на майка си като е цедил парични вземания към държавата и по този начин сам се е поставил в положение да не разполагат със средства за кореспонденция. Моли искът да бъде отхвърлен.

Съдът, като отчете събраните по делото доказателства, достигна до следните правни и фактически изводи:

Исковите са допустими, тъй като с тях се търси защита от лице, което твърди, че ответникът го третира по-неблагоприятно от други лица при сравними или сходни обстоятелства, като това третиране е основано на един от признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Обстоятелствата, на които се основават предявените икове не са покрити от СПН на решението по гр.д. №3841/2018г. на РС – Пазарджик, тъй като периодите по двете дела, през

които ищецът твърди да е дискриминиран по посочения начин от ответника са различни. Затова възражението на ответника за недопустимост на исковете е неоснователно и съдът дължи произнасяне по тях.

За основателността на предявените иски ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване, че през процесните времеви периоди е бил третиран от администрацията на затвора в гр.Пазарджик по-неблагоприятно от други лица при сравними сходни обстоятелства, както и че това неравно третиране е основано на някой от признаците по чл.4, ал.1 ЗЗДискр.

Относно иска за защита от дискриминация, осъществена от ответника чрез ограничаване на електрозахранването и на телевизионния сигнал в затворническите помещения:

Не е спорно, че от 14.04.2014г. ищецът изтърпява наказание „доживотен затвор“ в Затвора – гр.Пазарджик. Твърдението на ищеца, че е подложен на дискриминация от администрацията на затвора в гр.Пазарджик поради по-неблагоприятния режим на електрозахранването и подаването на телевизионен сигнал в сравнение с режима в затворите в гр.Стара Загора и гр.София е несъстоятелно. В съдебната практика трайно е установено разбирането, че по-неблагоприятното третиране на лишени от свобода, в зависимост от това в кое затворническо заведение изтърпяват наказанието си, не е сред предвидените в чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. или друг закон признаци, поради което не представлява дискриминация по признак лично или обществено положение. Такава дискриминация е възможна само при неравно третиране на лица, които се намират в едно и също или в сходно положение. Всеки затвор осигурява различни условия за живот на осъдените, които разлики са обективно обусловени от редица обстоятелства, водещи до различни битови и организационни условия. Ето защо, не може да се приеме, че изтърпяващите наказание в даден затвор лица се намират при „сравними сходни обстоятелства“ с изтърпяващите наказание в друг затвор. Следователно, в подобни „сравними сходни обстоятелства“ ищецът се намира единствено с лицата, изтърпяващи същото наказание в същия затвор и само сравнението с тях е от значение за преценката дали е налице спрямо него дискриминация по чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр / Решение № 101 от 2.08.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1871/2020 г., IV г. о.; Решение № 244 от 14.08.2012 г. на ВКС

по гр. д. № 777/2011 г., IV г. о./.

В конкретния случай ищецът е посочил, че неговото по-неблагоприятно третиране се дължи на правилника за вътрешния ред в затвора в гр.Пазарджик, с който е определено времето за електрозахранване и кабелна телевизия в помещенията на лишените от свобода. Това твърдение само по себе си изключва наличието на неравноправно третиране, тъй като правилника за вътрешния ред се прилага по отношение на всички лица, които изтърпяват наказание в затвора, в който се намира ищеца. Ищецът не може да се позовава на дискриминация поради по-неблагоприятно третиране с лишените от свобода в друг затвор. Наличието на „сравними сходни обстоятелства“ следва да се преценява спрямо конкретното лично положение на ищеца, т. е. лицата, с които той се сравнява, следва да бъдат в идентично положение.

По делото не е установено различно третиране на ищеца в сравнение с останалите лишени от свобода в затвора в гр.Пазарджик при спазването на утвърдения от началника на затвора вътрешен ред. Равното третиране на всички тези лица изключва както пряката, така и непряката дискриминация спрямо ищеца по смисъла на 33Дискр. Ето защо искът следва да се отхвърли.

Относно иска за защита от дискриминация, осъществена от ответника чрез отказ от предоставяне право на безплатна кореспонденция:

Не е спорно, че от 2016г. администрацията на затвора в гр.Пазарджик не покрива разходите за кореспонденция на ищеца при условията на чл.90, ал.4 ЗИНЗС. Причината за отказа е обстоятелството, че ищецът се е разпоредил безвъзмездно с имуществото си като е прехвърлил свои парични вземания на трети лица и така съзнателно се е поставил в положение на безпаричие.

От представените по делото договори за прехвърляне на вземане /цесия/ се установява, че ищецът е прехвърлил безвъзмездно свои парични вземания на майка си.

Настоящият състав на РС – Пазарджик споделя разбирането, че като се е разпоредил безвъзмездно с вземанията си ищецът съзнателно се е лишил от всичките си средства. Следователно същият не е положил дължимата грижа в защита на собствените си интереси, които налагат да запази част от тези средства за задоволяване на своите нужди. Това недобросъвестно поведение

на ответника не може да има за последица неговото облагодетелстване чрез придобиване правото на безплатна кореспонденция. Правилно затворническата администрация е приела, че ищецът не попада сред лицата, лишени от средства, чиято кореспонденция трябва да се изпраща за сметка на затвора.

Дори условно да се приеме, че това решение е неправилно, мотивите за неговото приемане изключват наличието на някои от дискриминационните признаци по чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Отказът от право на безплатна кореспонденция е постановен по чисто правни съображения, а не поради личностните характеристики на ищеца и най-вече поради неговото положение на затворник. Правото на безплатна кореспонденция се предоставя именно на лишените от свобода, за които е установено, че не разполагат със средства. Ето защо положението на затворник е сред предпоставките за придобиването на това право. Втората предпоставка е липсата на достатъчно средства, която не трябва да е предизвикана съзнателно с цел облагодетелстване за сметка на затвора.

Освен това, остана недоказано твърдението на ищеца, че е третиран по-неблагоприятно от други лица, изтърпяващи наказание в затвора в гр.Стара Загора, на което е предоставено право на безплатна кореспонденция поради безпаричие при сравними сходни обстоятелства. По делото не се установи тези лица също да са извършили безвъзмездни разпореждания със свое имущество, в резултат на което да са се довели до положение да не разполагат със средства за закупуване на пощенска марка. Както вече беше посочено, дискриминация е налице при установено неравно третиране на лица, които се намират ведно и също или в сходно положение. В случая липсват доказателства за такова неравноправно третиране. Ето защо искът следва да се отхвърли.

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.3 ГПК ищецът следва да заплати на ответника направените от него съдебни разноски, каквото искане е отправено с писмения отговор на исковата молба. В случая ответникът е представляван от юрисконсулт и има право на възнаграждение по чл.78, ал.8 ГПК, което съдът с оглед на правната и фактическата сложност на делото и броя на съдебните заседания определя в размер на 130лв., съгласно чл.23, т.4 НЗПП. Възнаграждението на назначения от съда

повереник на ищеца следва да се изплати от НБПП по реда на чл.37 и сл. ЗПП. По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковите по чл.71, ал.1, т.1 и т.2 ЗЗДискр, предявени от ищеца Н. Н. А., ЕГН *****, изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в Затвора - гр.Пазарджик, против ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София, бул. „Ген. Н. Столетов“ №21, за установяване, че в периода в периода 14.04.2014г. – 31.07.2020г. администрацията на затвора в гр.Пазарджик, която е подчинена на ответника, е нарушила правото на ищеца на равенство в третирането в сравнение с лишените от свобода в затворите в гр.Стара Загора и гр.София, тъй като е ограничила електрозахранването и телевизия сигнал в затворническите помещения, както и за осъждане на ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения.

ОТХВЪРЛЯ исковите по чл.71, ал.1, т.1 и т.2 ЗЗДискр, предявени от ищеца Н. Н. А., ЕГН *****, изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в Затвора - гр.Пазарджик, против ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София, бул. „Ген. Н. Столетов“ №21, за установяване, че в периода 01.09.2014г. – 04.09.2020г. администрацията на затвора в гр.Пазарджик, която е подчинена на ответника, е нарушила правото на ищеца на равенство в третирането в сравнение лишения от свобода М.Г.Х., който изтърпява наказание в Затвора в гр.Стара Загора, на когото е предоставено право на безплатна кореспонденция по чл.90, ал.4 ЗИНЗС, както и за осъждане на ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения.

ОСЪЖДА ищеца Н. Н. А. с ЕГН ***** да заплати на ответника ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София сумата от 130 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Пазарджик в 2-седмичен срок от неговото връчване на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____